

Amszterdam valamennyi háza Te voltál.
 A Rembrandt-ház, ahol 12 guldent
 fizettem, és próbáltam elhítenni magammal, hogy lelkem
 majd a szépséggel. Fölmentem a harmadik emeletre,
 de nem ragadott magával a szenvedély,
 csak a fáradt bábémszkodókat láttam, és azt, hogy
 az új cipő feltörte a sarkamat.
 Te voltál az Anna Frank Múzeum füstös homlokzata, amelyet
 úgy reklámoznak a tulipános amszterdami
 prospektusok, mint a Ballantíneest, a kölnit vagy a Shopping
 Centert,
 halott szemekkel nézted a csatornát, a hídon száguldozó
 biciklizőket, a szemközi ház függöny-
 telen ablakában vörös bugyiban és melltartóban álló
 örömlány örömtelen arcát, a téren
 ülő napimádókat, akik csukott szemmel hódoltak istenüknek.
 Te voltál valamennyi marihuánát
 lehelő kávézó,
 Te voltál a székesegyház, amit eladott
 a polgármesteri hivatal, hogy az új tulaj bevásárlóközpontot
 csinálhasson belőle,
 Te voltál a márciusi szél,
 felkaptad magad az égbe.

Kun Árpád

ELBRUSZ

Messze tornyokat, igen. A világvégén
 fénylő török bádogtetőket. Grúz harangokat.
 Esernyők csapkodnak a kőbányai esőben,
 s röpköd néhány a Fekete-tenger felett is.
 Kumuluszok selyemútján a repülő,
 a kajütablakra vattaszerű angyalok lehelnek,
 látják a kapitány naposcsibéit szétszaladni
 az ülések alatt. Sárga testvéreink, bólintanak.
 Jajjaj Sándor, besztercei gyertyaöntő
 kiszáll közéjük, s a következő járáttal érkezik.
 A sztratoszférában még örök a szerelem.
 István iratai között forró bugyi, kéthetes
 feleségétől kapta, melegen viszi haza.

Én meg bevágtam az ajtót, búcsút se mondtam,
csörömpölt mögöttem a Tündérpalota,
darabokra törtek meg nem született gyermekeink,
unokáink, azok unokái, több generáció porcelán.
Elfutok előled, s izzadok még Tbilisziben is,
megállok lihegve, gránátalma, füge mind hiába,
minden csak egzotikum az ég alatt.
Az özönvíz földjén még egy-két pocsolya,
szivárványosak a sok olajtól, s egy petróleum-
szagú számár jön elénk a kolostor felől.
A sárban Noé gumicsizmás lábnyoma
s az első boldogan elszívott cigarettájának csikkje.
Prométheusz máját az alkohol csipkedi,
mint egy keselyű. Visszaélt a nektárral.
A grúz Dattóék is ezt a keselyűt cipelik
magukkal mindenhova. Kabátjuk alatt
fészkelődik, a gomblyukban barna toll.
Messze tornyokat, a világ porát.
Az Elbruszon harangoznak.
Visszaúton megint a kapitány szárnyasai.
Kiszálláskor egy nagy maflást oszt ki
mindenkinek, cseng a fülünkben Budapest.
A semmiben jártam, mint a Lajka kutya,
mert ugyanoda érkeztem vissza.
Recsegní kezdenek a parkoló autók az utcán,
már hálóingben kinézek, mögöttem
összepakolt bőröndjeid halomban.
Kinn egy sztratoszférabeli szerelmes lépdel
a kései kutyasétáltatók között,
az Elbrusz harangozója.

Kálnay Adél

EGYETLEN HELY A FÖLDÖN

Egy ideje olyan történetek jutnak eszembe, amikre már alig emlékeztem, s annyira elevenen látom mindet, mintha csak az imént történtek volna. Az álmaimban is folytatódnak, néha nem is tudom, mikor vagyok ébren. Mindenképpen furcsa dolgok történnek velem. Van úgy, hogy tisztán hallok mindenféle hangokat, leginkább kedves mama hangját. Olyasmiket mondanak, amit már mondtak egyszer régen vagy még régebben. Sokszor teljesen jelentéktelen mondatok ezek az időjárásról meg a ház kö-